

LBRIS

We know
books

Scarlett Cîmpeanu

Traducerea
sării de pe
buze

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2023

Cuprins

Tridimensional	· 7
Era deșert și vuiet	· 8
Captivitatea cerului	· 9
Tranziția spre dezumanizare	· 10
Contractiile senzațiilor	· 12
Inventarul	· 13
Test Eroic	· 15
Capcana	· 16
Pânza	· 18
Distanța noastră de toate zilele	· 19
Cum să posezi frumosul	· 20
Vânt sau val	· 22
Valuri urbane	· 24
Te-aș putea iubi	· 26
Oamenii ni se rătăcesc	· 27
Iubirea din cerneală	· 29

Cearța așteptărilor	· 31
Aș rămâne	· 33
Peregrini de weekend	· 35
Mereu - definiție	· 37
Cum închei o zi	· 38
Cărți din cutia de dragoste	· 40
Dornice dorințe	· 42
Luciul sângelui	· 43
Naveta între insulă și dor	· 45
Proiecțiile amăgirii	· 47
Între cer și pământ	· 48
La -15 grade	· 49
N-am chei	· 52
Rece de martie	· 54
<i>Pe tine e mult spus</i>	· 55

Tridimensional

Te plăcea și soarele și luna
Și praful și minciuna.
Îți absorbeam răsăritul dintre gene,
Iar fluviul lacrimilor își atingea apusul pe buze.
Ce climax, ce iluzie, ce pierdere, ce așteptare –
Să-mi oxigeneze cineva trecutul,
Căci bate vântul în mine.
Îmi ești trecut prin fapte, prezent prin gânduri, viitor prin durere.

Era deșert și vuiet

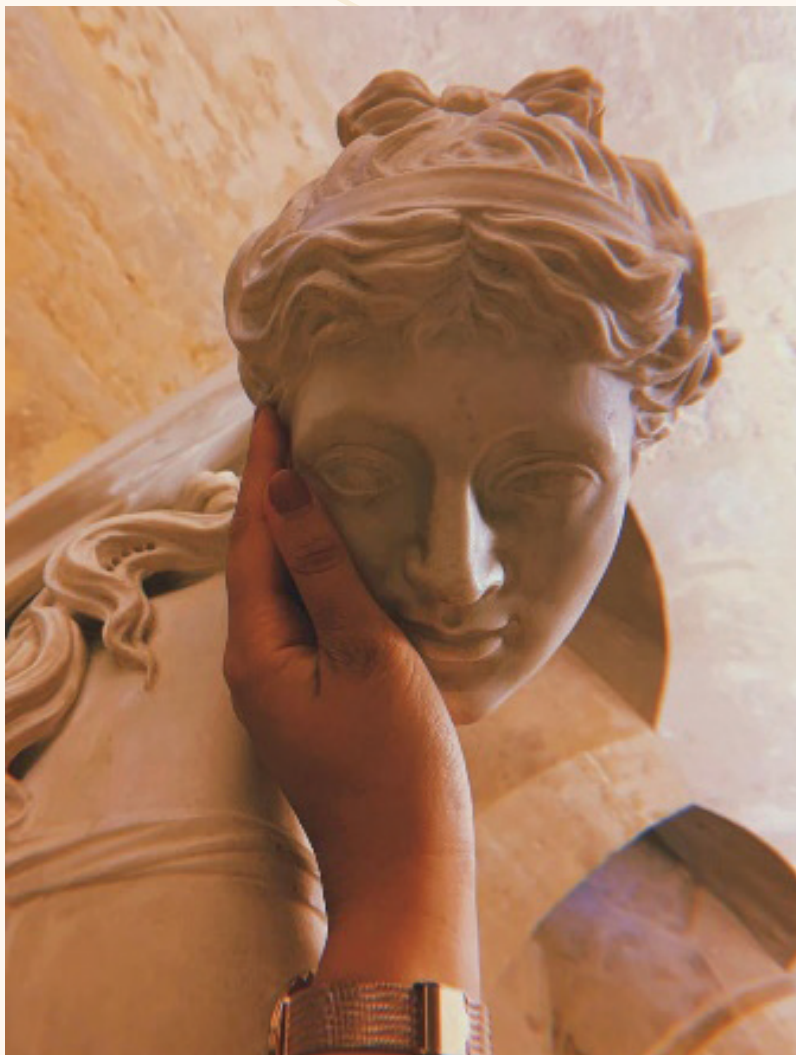
Deșert predominant de praful amintirilor,
Dune de nimicuri de plastic;
Și e un mare haos de gol,
Iar eu alerg pe loc cu lunile.
S-a rătăcit declarația de iubire în gura secătuită deja de minciuni.
Busola sentimentelor fusese cumpărată la reduceri
Sau la o târguială ieftină de kitch-uri ce promit mai mult decât rezistă.
S-a aburit fereastra către noi-
Era cu orientare la fluviu și frig.
Și-am ochit mirajul deltei amare;
delta versiunilor noastre schilodite de ce și cum am simțit,
De ce și nu am trăit.
S-au spovedit amăgirile în lacrimi.
Era mai mult jale decât frustrare.
S-au scurs și orele din promisiuni...
Încercând să ne uităm în noi, n-am fuzionat – am clacat.

Captivitatea cerului

Piscuri ascunse de voaluri răzlețe
Până și cerul se îmbujorează la vederea lor;
Cad săgeți de plăcere în ochii muritorilor
Gândindu-se că peisajul le aparține.
Apele se gudură fără jenă prin iară
Capturând tiranic măreția cerului
Iar cerul devine narcisist sub vraja lor.
Luminile orașului sfidează natura
Și concurează bezmetic cu fulgerele;
Dar cerul e blând și le redă lumină
Tuturor ce sunt gata să o primească.
Uneori vremea vine să fim pedepsiți
Iar cerul se mânie și vrea să uite de noi.
Fură culoarea opiumului și ne induce gândul
Că poate această lume nu-i pentru noi.

Tranziția spre dezumanizare

masează-mi mintea cu dulceața petalelor
protejează-mi speranța de târcoalele pieirii,
căci doare sufletul ce-mi iese din trup dacă nu se ancorează în tine.
pe treptele nemuririi mi se avântă dragostea
și miraju-i suprem deși n-a atins apogeul
pe linia vieții îmi cântă enigme
căci masochismul mi-e la vremea înfloririi.
pas cu pas pe tavanul ponosit
timpul e și el întors pe dos –
lacrimi nebune se absorb în suspine
se frânge fulgerul în mii de nuanțe și culori,
gratiile cerului se despică și ele –
o nouă potecă se ivește în zori.
iluziile ni se arată și ele naive
ne judecăm aprig, dar nu dăm înapoi.
un fior mucegăit erupe în mulțime,
un vuiet ascuțit ne critică pe toți
mai strânge-mă în brațe înainte să moară
și ultimul fir de omenie ce zace în noi.

Contractiile senzațiilor

Senzațiile interioare se vor castrate de iluzia iubirii netede.

Ce nu spală lacrimile, nu spală nici vorbele. Zig-zag-ul speranțelor se contorsionează și mai abrupt, și mai ambiguu, în fața acțiunilor oamenilor ce deja aveau branhiile în trupul tău.

Mi-am suflat singură culoare de pe aripi. Iar limitata nemurire părea un scop valabil. Mi-am conturat trasee din suflet și din minte, făcându-mi corpul să sară în nemiloase prăpăstii.

Aș fi vrut să mă absoarbă gândurile sau să-și azvârle căptușeala la suprafață, iar eu să rămân uitată într-un buzunar. Sau poate aș fi vrut să devin aburul sihastru a ceea ce ar fi putut să fie.

Am început să invidiez apa care se poate evapora sub puterea soarelui. Sub presiunea unei lumini pe care nu o poate duce. Ce binecuvântare să poți să evadezi din această lume fără să fii judecat.

Te-ar putea oare surprinde verdele regenerat, când speranța ta-i făurită din nisip negru și sărat? Atunci ploaia lacrimilor nu mai spală, ci îmbăcsește

Inventarul

Mi-am parcat sufletul în săruturile de vară
și am urcat două trepte în viteză sărutând în ploaie
Am asociat frunzele umede cu ce mă durea mai tare –
să mă avânt în dimineți fără lumină.
Mi-am revizuit amprenta degetelor
și lipiciul de așteptările oamenilor;
mi-am revizuit agenda viselor
și mirosul plăcerii de sub unghii;
mi-am revizuit ecoul din tine
și răgușeala emoțiilor mele.
Am fost martora așteptărilor pierdute
și am văzut izbânda unor neajunsuri.
Am tremurat în sincron cu „noi”,
apoi am uitat să mă adun de sub tine.
Și pașii îți erau grei în urma mea
în timp ce reproșurile te depășeau.
Îmi atingeam umil vârful iluziilor
și vorbele tale doar ricoșau din frustrare în frustrare.

subtil, turbulent, năucitor și amăgitor –
așa-mi era iubire –
și sufletul prizonier se intoxica
fățis, cruciș, exasperat.

Test Eroic

Dă-mi mâna, iubitele, și adâncește-te în extaz. Nu ai vrea să mă ajuți în viață? Să ne facem soarta mai ușoară împreună? Să ne suportăm existența reciproc?

Văd în tine niște urme ale unui travaliu post-pasiune. Anxietate, resturi de dorințe. Un disconfort esențial între ce ai dat și ce ai primit. Aud stupoarea ce te-a invadat când ai conștientizat că ai fost trădat, amăgit... Să te vindec n-aș putea și nici nu aș intenționa. Căci remediul meu ți-ar aduce doar un alt tip de suferință, cu o intensitate nouă și nefirească simțurilor tale.

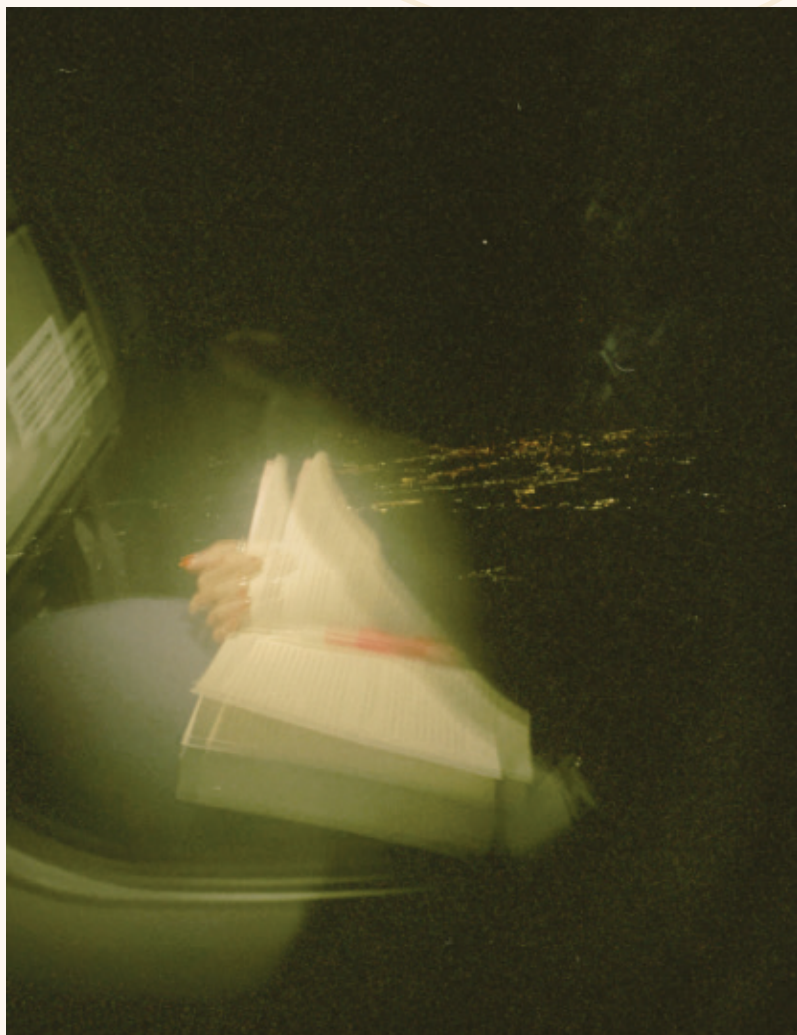
Uneori nu înțeleg cât de mare e distanța dintre mintea mea și sufletul tău. Ce montare spectaculoasă a iluziilor provizorii. Sufletul tău planează în mine. Sufletul meu se revarsă în ochii tăi. Fără ezitare și cu multă nerăbdare. Te-aș fi lăsat la dospit, dar mi-e o poftă măreață de otrava mugurilor tăi neînfloriți.

A trăi viața în limitele frumosului... ce test, ce eroism.

Capcana

Toate locurile în care am fost înainte
Și toate nopțile pe care le-am lăsat să cadă
Și toate aleile ce le-am străbătut doar cu gândul
Și toate vorbele ce au rămas blocate între noi.
Din tot ce am palpat, din tot ce am savurat
Din tot ce mi-a scăpat printre degete...
Cea mai pătrunzătoare este ideea a tot ce am trăit doar în mine.
Și mă atac de câte ori îmi amintesc
Că încă te doream.
Petale grele, petale uscate
Petalele noastre ce nu pot fi uitate.
M-am pierdut atât de mult
de atât de mult timp
încât chiar dacă m-aș găsi
nu aș ști să mă mai recunosc.

Din toate locurile în care am fost înainte...
Și din toate nopțile pe care le-am lăsat să cadă...
Cel mai tulburător este că... am căzut în propria mea capcană.

Pânza

Îmi place rolul de pânză, nu de muză. Aș lăsa oamenii să mă marcheze la nesfârșit. E îmbucurător să fii plin de urmele altora... să te miroși după ce ai trecut de mână alături de ei prin diferite manifestări mai mult sau mai puțin instinctive.

Te-aș sfătui să lași oamenii să îți pipăie orice simțământ, să îți apostrofeze orice trăire, să îți accelereze traiectoria spre exponențial.

Nu uita să lași oamenii să te ia cu ei, să te fure din confort și să te arunce în peisaje înțelese doar de ei. Să nu îți fie frică să îți lași sufletul să fugă alături de mirajele lipsite de credibilitate ale altor inimi; ale unor inimi neobișnuite.

Dacă oamenii s-ar pune mai des pe pauză, s-ar găsi mai ușor. Dar problema oamenilor este că s-au săturat deja unii de alții.

Distanța noastră de toate zilele

Aveam o plăcere să mă plimb prin timpul tău; să îți mai fiu subiect de câte o amintire.

Eu te așteptam ca în prima zi în care mi-am permis să visez la tine.
Eu te iertam de fiecare dată când te prefăceai că uiți de mine.

Tu nu mă voiai constant. Tu mă voiai inconștient.

Noi n-am avut niciodată un plan. Noi n-am avut niciodată „împreună”.

Timpul nu ne iubea... ne lăsa să facem abstracție unul de altul doar pentru a ne aminti cât suntem de singuri.

Iubirea ne păzea la fiecare anotimp... scriam versuri doar pentru noi. Versuri nedatate, versuri fără timbru. Ne auzeam regretele de la distanță, dar nu ne înduram unul de celălalt.